

המשפחה עברה בשקט על רצח הפסל דויד פלומבו אבל בקרוב הוא יעסיק את בית-המשפט בירושלים, כפי שהוא לא חדל להעסיק את גרניט, בתו היתומה בת השמונה של הפסל, שהנציחה את זכרו בשירה וציורים

אבא באמת איננו
איפה הוא?
אולי בכנסת?

שם, יודעת גרניט, בילה את ימיו האחרונים בבניית שערי הברזל האמנותיים. היא היתה שם. עם אבא. הוא לקח אותה. לכן ציירה את השערים בשחור, צבעה את השמיים בצבעי השקיעה, הנציחה את אבא בצד.

בפינה כתבה: "אבא שלי"

★ ★ ★

עדות מרשיעה

גרניט לא ידעה כלל כי בשעה שציירה את הציור, רכן עורדין ירו-

חודשיים, כשסיימה את כיתה ב' בית, בא אביה לבית-הספר, הניף אותה אל-על בידיו הש"ריות. אך השבוע, כשהחלו הלימודים בכיתה ג' גימ"ל, וכל הילדים באו לבית-הספר בחברת הוריהם, חזרה ההכרה לראשה.

רק לעיתים רחוקות מתכתב מוזכר הכנסת עם ילדים. השבוע הוא עשה זאת, ולא בשימחה.

במכתב רישמי, הנושא את סמל המדינה, הסביר משה רוזני לילדה ירושלמית, כי כללי הטכס לא מתירים כניסת ילדים לחגיגות המישכן החדש. "עם זאת", הוסיף, "עלי לציין כי זכרו של אביו, האמן הדגול, השבוע במצבת-עד בשערי הכנסת, לא ימוש מכל אלה שהכירוהו והיו במחיצתו ולו שעה קלה. בעבור יום הטכס אשמח לארחך במישכן הכנסת ולאפשר לך לסיר בו."

גרניט בת השמונה הניחה אצבעה על כל מילה ומילה, קראה את המכתב פעם ופעמיים, דחפה אותו לבסוף לתוך מיגרה גדושת ניירות מצויירים ומקושקים. היא לא מבינה מה בדיוק אומרים המבוגרים, כשם שהם לא מבינים מה היא אומרת, ולמה היא מתכוונת.

★ ★ ★

"ואני לבד נשארתי"

מבוגרים, למשל, הודעו ממותרו של אביה — אך הם עברו על זה

אבא שלי

שלמי בשם אברהם רונן על ערימת מיסמכים וספרי-חוק במשרדו. הוא הכין תבנית נזיקין בסך שלושים אלף ל"י, איתה יגיש בקרוב לבית-המשפט. הנחבע: משרד הרוחות.

על מהות התביעה ידון בכבוד ראש בית-המשפט. הוא ישקול את העניין לכל פרטיו ומכל צדדיו. באולמו יהדהד עוד ויכוח ער וסוער. זה ישען כך, וזה ישען אחרת.

אך על דבר אחד לא יתנהל שום ויכוח. לא בבית-המשפט ולא מחוצה לו. עדותה של גרניט, שנכתבה בעפרון וציוריה בצבעים, מרשיעה לחלוטין את האחרים למותרו של דויד פלומבו.

השיר שאבא לא קרא

אבא שלי
אבא שלי כנסת
אבא שלי כנסת
אבא שלי כנסת
אבא שלי כנסת
אבא שלי כנסת
אבא שלי כנסת
אבא שלי כנסת
אבא שלי כנסת
אבא שלי כנסת

לסדר-היום. המשטרה חקרה את נסיבות מותו של דויד פלומבו — אך לא מצאה לנכון להעמיד מישהו לדין. בכירי משרד הרוחות הספידו אותו — אך לא העזו להודות כי הם עצמם מעורבים בעניין זה.

בעיניה של גרניט נראה הכל אחרת. "רצת רצת אל המוות, ואני לבד נשארתי בכיתה."

★ ★ ★

"פרח קטן ורדרד"

היה כבר חודש מאז שעלה פלומבו על שרשרת הקסל הקדושה, למרגלות הר-ציון.

או עוד לא תפסה גרניט במה מדובר. אבא לא בא לבקר אותה, אך היא המשיכה לחכות לו. היא כתבה או שיר — שיר של ילדה בת שמונה שנים. אבא היה דומה בו לשמש. גרניט דמתה בו לפרח. ואז התעוררה השמש משנתה העמוקה, "ותראה פרח קטן ורדרד, ופנים מול פנים צחקו הם, פרח ושמש."

היא המשיכה לחכות. אבא עדיין לא חזר. גרניט ציירה גם ציור.

רואים בו את אבא. עם הזמן השחור. עם בלווית השיער הסבוכה. ואפילו עם החולצה הארוגה, שיש בה שרוך ואין בה כפתורים.

★ ★ ★

"אבא שלי"

שתם החופש הגדול, פגשה שוב את כל חבריה לספסל הלימודים. לפני

"אבלה" (באמצע, מימין, בכתב ידה). גרניט (מימין לכותרת הכתבה) לא קלטה עדיין מה עלה בגורלו של אביה, גילתה, יחד עם זאת, סימני עצבות בולטים. בין השאר: חזרה למצוץ את אצבעותיה, למרות שמלאו לה כבר שמונה שנים. פאולטיה, הנזכרת בשיר, היא בתו הקטנה בת השנתיים של דויד פלומבו, הנקראת פאולטיה.

שער הברזל דרכו עברו השבוע אלפי המוזמנים לחגיגות מישכן הכנסת, נבנה על ידי דויד פלומבו, והונצח בציור זה על ידי בתו הבכירה, גרניט. פלומבו (בתמונה העליונה) — בשעת עבודתו על השערים) צויר (באמצע, משמאל) על ידי בתו כרקע לשיר אותו הכתירה בשם